

Een buskwartiertje later stond ze voor het kleine zwarte bakkie mét airco, dat ze deze week haar auto mocht noemen. Het had weliswaar een paar centen meer gekost om er eentje met deze verkoelende luxe te reserveren, maar ze wist hoe heet het al kon worden in mei. Ze legde haar spullen achterin en stelde tevreden vast dat het ding meer ruimte bood dan ze had durven vermoeden. ‘Mooi zo. Ik ben dol op meevallers.’ Glimlachend realiseerde ze zich dat ze dit hardop had gezegd. Marten vond het nog altijd erg geestig dat ze zo vaak in zichzelf praatte, maar zelf vond ze het best logisch gezien haar solistische baan. Ze nam zelfs aan dat álle mensen die veel in hun eentje werkten, hele gesprekken met zichzelf voerden. En ook dat vond Marten een bizar komische aanname, die bevestigde - zo liet hij haar bij herhaling weten - ‘dat ze net zo geflipt als fantastisch was’. Met de glimlach nog steeds om haar lippen gooide ze de achterklep dicht, stapte in en startte de motor. Ze voelde een druppel zweet tussen haar borsten lopen en glimlachte zelfvergenoegd toen ze na een druk op de knop de kunstmatig gekoelde lucht vanuit het dashboard over haar gezicht en decolleté voelde blazen. ‘Goede beslissing, Eem.’

De koelte bracht haar gedachten bij haar opdrachtgever TT&T. Die had het ook een rustgevend idee gevonden dat ze zich met deze bescheiden vorm van comfort zou gaan verplaatsen. ‘We hebben er immers niets aan als jij met een appelflauwte in de ravijnen van de Apennijnen gaat verdwijnen.’ Ze glimlachte opnieuw om die melige zin en zodra ze haar bestemming had ingevoerd in haar navigatie-app, stuurde ze ook hen een

bericht: 'Aangekomen en... huurairco doet het. Klaar om te verschijnen in de Apennijnen. (P.S.: Om helemaal precies te zijn: ik ga niet naar de Apennijnen, maar naar de Apuaanse Alpen.) Doeg!'

Ze liet het vliegveld achter zich en stelde opgewonden vast dat er een roes van vlinders door haar lijf stormde. Wat keek ze uit naar deze opdracht! Vijf dagen rondzwerven in het Toscane van haar jeugd, op zoek naar de mooiste plekken en boeiendste verhalen! Hoe mooi kon het leven zijn? Met de zon al ver voorbij het hoogste punt, keek ze vol verwachting richting het Noorden. Zou ze het nog herkennen? Het was toch twintig jaar geleden dat ze hier voor het laatst was geweest. Niet dat ze nooit eerder had overwogen om nog eens terug te gaan, maar op de één of andere manier had iets in haar er steeds voor gezorgd dat ze de vlucht toch niet had geboekt. Wat dat was, wist ze niet precies. Waarschijnlijk de angst dat de werkelijkheid niet kon tippen aan haar vele mooie herinneringen. Het kostte haar namelijk geen enkele moeite om een eindeloze stroom 'feel good' dingen uit die tijd op te roepen. Ondanks de tragische afloop van hun Italiaanse avontuur. Eenmaal op weg gaf ze haar gedachten dan ook de vrije teugel.

Ze waren naar 'Pieve' verhuisd voor het werk van haar vader. Hij had de mogelijkheid gekregen de baas van een grote fabriek te worden, bij een van oorsprong Nederlands bedrijf dat inmiddels niet meer bestond en waarvan ze de naam niet eens meer

wist. Pas veel later had ze geweten dat haar moeder voor deze carrièrekans háár baan als vertaalster Engels had moeten opzeggen. Gelukkig maar, want al hadden zij en haar zusje dat niet bewust meegekregen, ze hadden er wel alle voordelen van mogen proeven. Hun moeder was er immers altijd voor hen geweest, wat vooral in het begin - toen alles vreemd en anders bleek te zijn - heerlijk was.

Datzelfde had ze gisteravond ook nog aan Marten verteld toen hij haar voor de zoveelste keer in de vierenhalf jaar dat ze elkaar kenden, had gevraagd hoe het was geweest, die tijd. Ze was direct bij hem gaan zitten, haar benen over zijn schoot bungelend, en had hem wel een uur lang meegenomen naar wat zij nog altijd haar mooiste jeugdherinneringen noemde.

‘Oh, schatje, we waren zó gelukkig daar met zijn vieren. Mijn vader en moeder waren toen begin veertig en al jaren getrouwd, maar duidelijk nog holderdebolder verliefd op elkaar. Als ik op mijn interne geheugenkaart kan vertrouwen, waren ze elkaar toen voortdurend aan het knuffelen en kussen. Helaas is dat na die tijd totaal veranderd. Eigenlijk lijkt het wel of ze sinds ‘Toscane’ op twee buureilanden zijn gaan leven; wel in volledige harmonie en dichtbij elkaar, maar nooit... sámen.’ Een korte pauze. ‘Weet je? Zo vaak denk ik niet meer aan die tijd - het is al zo lang geleden - maar áls ik dat doe, vraag ik mezelf altijd weer af of alles zo perfect gebleven zou zijn als mijn zusje Bella niet was gestorven.’

Ze had even afwezig voor zich uitgestaard en Marten had alleen maar kort met de rug van zijn hand over haar wang geaaid.